

Sygnatura akt IV Pa 46/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2013r.

Sąd Okręgowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie :

Przewodniczący: SSO Regina Duda - Marciszewska

Sędziowie: SO Małgorzata Paździńska

SO Katarzyna Augustyniak /spr/

Protokolant: sekr. sądowy Karolina Płaczkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2013 r. we Włocławku

na rozprawie

sprawy z powództwa B. M.

przeciwko Syndykowi Masy Upadłości (...) Spółka Akcyjna w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W.

o wypłatę wynagrodzenia za pracę, odprawy pieniężnej, odszkodowania, ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i należności z tytułu podróży służbowej

na skutek apelacji pozwanego Syndyka Masy Upadłości (...) Spółka Akcyjna w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W.

od wyroku Sądu Rejonowego we Włocławku - IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 marca 2013r. sygn. akt IV P (...)

1. **Uchyła zaskarżony wyrok i umarza postępowanie;**
2. **Nie obciąża powoda B. M. kosztami postępowania.**

Sygn. akt IV Pa 46/13

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego we Włocławku w dniu 23 listopada 2012 roku, skierowanym przeciwko Syndykowi Masy Upadłościowej (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej w W., powód B. M. wniósł o wypłatę kwoty 34.000,00 zł, która obejmowała następujące roszczenia:

- wynagrodzenie za pracę za okres od dnia 1 sierpnia 2012r. do dnia 31 października 2012r.,
- należności z tytułu rozwiązania umowy o pracę i odszkodowanie za rozwiązanie umowy o pracę,
- należności z tytułu podróży służbowych za okres od dnia 4 maja 2012r. do dnia 17 września 2012r.

Uzasadniając tak sformułowane żądanie powód wskazał, iż w związku z rozwiązaniem umowy o pracę z przyczyn niedotyczących pracownika należy mu się odprawa pieniężna, jak i odszkodowanie z tytułu skróconego okresu wypowiedzenia. Ponadto twierdził, iż pozwany nie wypłacił mu dotąd należności za wyjazdy służbowe i wynagrodzenia za pracę we wskazanych wyżej okresach. B. M. wniósł także o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu.

W odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 4 lutego 2013r. pozwany wyjaśnił, iż wypłacił powodowi należne wynagrodzenie za pracę za sporny okres w kwocie 7.704,87 zł, jak również wynagrodzenie za czas przebywania przez powoda na zwolnieniu lekarskim w październiku 2012r. w kwocie 1.364,54 zł (łącznie kwotę 9.069,41 zł, w tym kwotę 6.238,85 zł już po wniesieniu powództwa w niniejszej sprawie). W związku z uregulowaniem powyższych należności pozwany wniósł więc o umorzenie należności w kwocie 6.238,85 zł uiszczonych po wytoczeniu niniejszego powództwa, a w pozostałym zaś zakresie, tj. co do kwoty 2.830,56 zł o oddalenie powództwa z uwagi na zapłatę powyższej należności przed wniesieniem pozwu.

Nadto pozwany uznał powództwo co do kwoty 718,43 zł z tytułu niewypłaconego ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany przez powoda urlop wypoczynkowy.

Co do roszczenia o odprawę pieniężną i odszkodowanie pozwany podniósł, iż dokonał zapłaty na rzecz powoda z tego tytułu kwoty 7.020,44 zł oraz kwoty 7.020,44 zł z tytułu odszkodowania za skrócony okres wypowiedzenia, co daje łączną kwotę w wysokości 14.040,88 zł. Jednocześnie pozwany wskazał, iż postępowanie co do tej kwoty winno zostać umorzone. Należność w pozostałym zakresie z powyższych tytułów w wysokości 1.046,20 zł. pozwany uznał argumentując przy tym, iż nie została ona dotychczas uregulowana z uwagi na toczące się postępowanie upadłościowe.

W odniesieniu do roszczeń powoda dotyczących odbywanych podróży służbowych pozwany uznał powództwo do kwoty w łącznej wysokości 1.618,50 zł tłumacząc, iż należność nie została uregulowana z uwagi na toczące się postępowanie upadłościowe.

Pozwany wniósł również o zasądzenie kosztów postępowania.

Na rozprawie w dniu 26 marca 2013 roku powód oświadczył, iż wynagrodzenie za pracę zostało mu w całości wypłacone i cofnął pozew w tym zakresie. Precyzując ostatecznie powództwo wniósł o zasądzenie ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w kwocie 718,43 zł, pozostałej kwoty należnej z tytułu odprawy i odszkodowania za skrócony okres wypowiedzenia w wysokości 1.046,20 zł oraz należności z tytułu podróży służbowych w wysokości 1.618,50 zł.

Sąd Rejonowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 26 marca 2013 roku w sprawie o sygn. akt IV P (...)zasądził od pozwanego Syndyka Masy Upadłości (...)S.A. w upadłości likwidacyjnej w W.na rzecz powoda B. M.kwotę 718 złotych 43 groszy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2012 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy (pkt 1 sentencji); zasądził od pozwanego Syndyka Masy Upadłości (...)S.A. w upadłości likwidacyjnej w W.na rzecz powoda B. M.kwotę 1046 złotych 20 groszy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2012 roku do dnia zapłaty tytułem odprawy pieniężnej i odszkodowania za skrócony okres wypowiedzenia (pkt 2 sentencji); zasądził od pozwanego Syndyka Masy Upadłości (...)S.A. w upadłości likwidacyjnej w W.na rzecz powoda B. M.kwotę 1618 złotych 50 groszy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2012 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów podróży służbowych (pkt 3 sentencji); umorzył postępowanie co do kwoty 20279,73 złotych (pkt 4 sentencji); oddalił powództwo w pozostałej części (pkt 5 sentencji); zasądził od powoda B. M.na rzecz Syndyka Masy Upadłości (...)S.A. w upadłości likwidacyjnej w W.kwotę 198 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 6 sentencji); nakazał pobrać od pozwanego Syndyka Masy Upadłości (...)S.A. w upadłości likwidacyjnej w W.na rzecz Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego we Włocławku kwotę 1184 złotych tytułem opłaty sądowej, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy prawa (pkt 7 sentencji); wyrokowi w punktach 1,2,3 nadał rygor natychmiastowej wykonalności (pkt 8 sentencji).

W pisemnych motywach orzeczenia Sąd Rejonowy we Włocławku wskazał na następujące ustalenia faktyczne:

Powód B. M. był zatrudniony w (...) S.A. Oddział W. we W. (po przejściu zakładu pracy na nowego pracodawcę w trybie art. 23¹ k.p. - w (...) S.A. w W.) od dnia 17.10.2007r. na czas nieokreślony na stanowisku robotnik budowlany, a następnie elektromonter. Wysokość jego jednomiesięcznego wynagrodzenia, liczonego jak ekwiwalent za urlop, za okres objęty pozwem wynosiła 3.771,77 zł brutto.

Pismem z dnia 19.09.2012r. pozwana Spółka wypowiedziała powodowi umowę o pracę w trybie art. 36¹ k.p. W związku z zastosowaniem skróconego do jednego miesiąca okresu wypowiedzenia umowa o pracę została rozwiązana z dniem 31.10.2012r. Z tego względu powód miał w dniu jej rozwiązania otrzymać odprawę pieniężną w wysokości dwumiesięcznego wynagrodzenia, tj. w kwocie 7.543,54 zł. Ponadto, powodowi przysługiwało również odszkodowanie za pozostałą część okresu wypowiedzenia w kwocie 7.543,54 zł. Powodowi wypłacono z powyższych tytułów kwoty po 7.020,44 zł (co łącznie dało kwotę 14.040,88 zł) już po wniesieniu powództwa. W związku z tym powód cofnął powództwo co do kwoty w uiszczonym zakresie i wniósł o zasądzenie pozostałej należnej mu ze względu na powyższe kwoty w łącznej wysokości 1.046.20 zł.

Powód nie otrzymał należności z tytułu wyjazdów służbowych w okresie od 4 maja 2012r. do dnia 17 września 2012r. w kwocie 1.618,50 zł oraz ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop w kwocie 718,43 zł.

Pozwany Syndyk Masy Upadłości (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej w W. przyznał wysokość powyższych kwot dochodzonych przez powoda i uznał w tej części powództwo.

Pozwany uregulował również należności przysługujące powodowi z tytułu wynagrodzenia za pracę świadczoną w okresie od 01.08.2012r. do 31.10.2012r. Przy czym kwota w wysokości 2.830,56 zł została zapłacona jeszcze przed wytoczeniem powództwa, natomiast kwotę 6.238,85 zł uiszczono już po dniu wniesienia pozwu. Na rozprawie w dniu 26 marca 2013r. powód cofnął więc powództwo w tym zakresie.

Sąd Rejonowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że stan faktyczny w przedmiotowej sprawie co do zasady pozostawał poza przedmiotem sporu. Strony nie kwestionowały okoliczności faktycznych zawartych w pismach procesowych oraz dokumentach znajdujących się w aktach osobowych powoda. Poza tym pozwany uznał roszczenie o zapłatę ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i należności powstałe z tytułu rozliczeń wyjazdów służbowych w całości. Uznał również kwoty żądane w związku z niewypłaconymi powodowi w całości: odszkodowania za skrócenie okresu wypowiedzenia i odprawy za rozwiązanie umowy o pracę w zastosowanym trybie.

Sąd Rejonowy we Włocławku zważył, co następuje:

Ustalony w sprawie stan faktyczny wobec uznania przez pozwanego powództwa B. M. w zakresie dotyczącym wypłaty ekwiwalentu za urlop, należności za wyjazdy służbowe, pozostałych kwot należnych z tytułu odprawy z związku z wypowiedzeniem i z tytułu odszkodowania za skrócony okres wypowiedzenia, należy uznać za bezsporny. W odniesieniu do roszczenia o wynagrodzenie za pracę za cały okres objęty pozwem powód przyznał na rozprawie, iż zostało mu ono w całości wypłacone. Jednocześnie powód nie kwestionował, że część kwoty z tego tytułu w wysokości 2.830,56 zł została uregulowana jeszcze przed wniesieniem pozwu. Zatem powództwo w tym zakresie okazało się bezzasadne.

Przechodząc do rozważań merytorycznych, Sąd I instancji wskazał, iż uznanie powództwa jest oświadczeniem pozwanego potwierdzającym zasadność roszczenia odpowiednio w całości lub w części. Składając oświadczenie o uznaniu powództwa, pozwany wyraża zgodę na wydanie wyroku zgodnie z żądaniem powoda. Przez uznanie powództwa pozwany potwierdza także okoliczności faktyczne powołane przez powoda na uzasadnienie zgłoszonego żądania. Jest to więc czynność wywołująca daleko idące skutki nie tylko procesowe, ale też materialnoprawne. Niewątpliwie skutkiem procesowym uznania powództwa jest również, zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c., związanie Sądu tym uznaniem. Sąd zatem zobligowany jest do zaniechania przeprowadzenia postępowania dowodowego i wydania wyroku na skutek uznania powództwa zgodnie z żądaniem powoda (zob. Henryk Pietrzykowski. „Zarys metodyki

pracy sędziego w sprawach cywilnych” Warszawa 2005 r. wydawnictwo Lexis Nexis str. 246). W konsekwencji uznania powództwa strona pozwana godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie (por. orz. Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1976 roku II CRN 232/76 OSNCP 197775-6/101 oraz z dnia 14 września 1983 roku III CRN 188/83, OSNCP 1984/4/60). Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba, że jest ono sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego, bądź zmierza do obejścia prawa. Ocena jednej z tych przesłanek powinna być jednak dokonana wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Jeżeli z zebranego materiału dowodowego wynika, że uznanie jest sprzeczne z tymi przesłankami, sąd mógłby przejawić inicjatywę w celu ustalenia ich zgodnie z prawdą (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 stycznia 1999 roku IACa 890/98).

Do takich wniosków w żaden sposób nie prowadziła jednak, zdaniem Sądu Rejonowego, analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie. Oświadczenie o uznaniu w części powództwa zostało złożone w odpowiedzi na pozew, a następnie na rozprawie przez stronę reprezentowaną przez pełnomocnika będącego radcą prawnym.

Mając powyższe na względzie, Sąd Rejonowy, zgodnie z ostatecznym żądaniem powoda B. M. zgłoszonym na rozprawie, zasądził na podstawie art. 36¹ § 1 k.p. i art. 8 ust.1 ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U z 2003, Nr 90 poz. 844) na jego rzecz od pozwanego Syndyka Masy Upadłości (...) w upadłości likwidacyjnej w W. kwotę 1.046,20 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2012 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za skrócony okres wypowiedzenia umowy o pracę i tytułem odprawy pieniężnej. Kwota ta stanowi nie uregulowaną dotychczas należność z powyższych tytułów, odpowiednio pomniejszoną o należności już wypłacone powodowi. Zgodnie z dyspozycją art. 36¹ k.p., jeżeli wypowiedzenie pracownikowi umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony następuje z powodu ogłoszenia upadłości lub likwidacji pracodawcy albo z innych przyczyn niedotyczących pracowników, pracodawca może, w celu wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę, skrócić okres trzymiesięcznego wypowiedzenia, najwyżej jednak do 1 miesiąca. W takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za pozostałą część okresu wypowiedzenia. W tym też zakresie, na podstawie podnoszonych przez powoda okoliczności potwierdzonych załączonymi do sprawy dokumentami i nie kwestionowanymi przez stronę pozwaną, Sąd doszedł do wniosku, iż rozwiązanie łączącego strony stosunku pracy nastąpiło na podstawie art. 36¹ k.p., na skutek przyczyn nie dotyczących pracownika tj. upadłością likwidacyjną pracodawcy podyktowanej jego złą kondycją finansową. Z okoliczności faktycznych sprawy wynika bowiem, iż strony w chwili wypowiedzenia powodowi umowy o pracę łączył stosunek pracy na czas nieokreślony. Powyższe argumenty uzasadniają więc zdaniem Sądu zastosowanie w niniejszej sprawie co do zasady treści art. 36¹ § 1 k.p.

W odniesieniu zaś do zasądzenia na rzecz powoda nieuregulowanych należności z tytułu odprawy pieniężnej, Sąd Rejonowy wskazał, że zasady obowiązujące przy wypłacie odprawy pieniężnej określa ustawa z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U nr 90 poz. 844 ze zm.). W myśl art. 8 ust. 1 tej ustawy, jeżeli zwolnienie pracownika z pracy następuje z przyczyn go niedotyczących, służy mu prawo do odprawy pieniężnej. Pracownik ma prawo do odprawy w wysokości: jednomiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli był zatrudniony u danego pracodawcy krócej niż 2 lata, dwumiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy od 2 do 8 lat, trzymiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy ponad 8 lat. Prawo do odprawy pieniężnej przysługuje zarówno pracownikom zwalnianym w ramach zwolnienia grupowego, jak i przy zwolnieniu indywidualnym. Wynika to jednoznacznie z treści art. 10 ust. 1 ww. ustawy. Jednakże w przypadku zwolnienia indywidualnego, przepis art. 10 ust. 1 tej ustawy wprowadza warunek, aby niedotycząca pracownika przyczyna wypowiedzenia lub rozwiązania stosunku pracy na mocy porozumienia stron była wyłącznym powodem zwolnienia pracownika. Tylko w takiej bowiem sytuacji pracownikowi przysługuje odprawa pieniężna.

Mając nadto na uwadze, iż łączący strony stosunek pracy ustał z dniem 31 października 2012 r., a w okresie wypowiedzenia powód nie skorzystał z urlopu wypoczynkowego, z uwagi na bezsporne twierdzenia stron co do

wysokości należności świadczenia z tego tytułu, Sąd na podstawie art. 171 § 1 k.p. zasądził na rzecz powoda od pozwanego ekwiwalent pieniężny w kwocie 718,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada do dnia zapłaty.

Pozwany zgodnie z żądaniem powoda przyznał również, iż jest mu winien należności z tytułu podróży służbowych. W związku z tym, na podstawie art. 77⁵ § 1 k.p., który stanowi iż „pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową”, Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanego bezsporną kwotę w wysokości 1.618,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2012r. do dnia zapłaty.

Sąd umorzył powództwo co do kwoty 20.279,73 zł (na którą składały się należności uregulowane przez pozwanego w toku postępowania, tj. kwota 6.238,85 zł oraz kwota 14.040,88 zł). Ponadto, Sąd oddalił powództwo w zakresie żądanej przez powoda kwoty 2.830,56 zł tytułem częściowego wynagrodzenia za okres objęty pozwem z uwagi na jej uregulowanie przez pozwanego jeszcze przed wniesieniem pozwu.

Rozstrzygnięcie o odsetkach Sąd oparł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p., przyjmując datę ich wymagalności jako 1 listopada 2012 roku, co jest również zgodne z żądaniem powoda i uznaniem roszczenia przez pozwanego.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 w zw. z art. 99 k.p.c. w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, mając na uwadze, iż powód przegrał w sprawę w 11%. Na zasądzone na rzecz pozwanego proporcjonalnie do wyniku sprawy koszty procesu złożyły się koszty zastępstwa procesowego ustalone na podstawie § 6 pkt. 5 w zw. z art. 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002 nr 163 poz. 1349). Jednocześnie Sąd nie obciążył powoda pozostałymi kosztami postępowania sądowego z uwagi na treść 35 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U 2010, Nr 90, poz. 594 ze zm.), obciążając nimi pozwanego proporcjonalnie do wyniku procesu. Zaznaczyć przy tym należy, iż zgodnie z art. 96 ust 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nie ma obowiązku uiszczenia kosztów sądowych pracownik wnoszący powództwo, z zastrzeżeniem art. 35 i 36 tej ustawy. Zgodnie z tymi przepisami w sprawach z zakresu prawa pracy pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 złotych wyłącznie od apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Jednakże w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 złotych, pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową (art. 35 § 1), art. 36 tej ustawy dotyczy zaś spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Od orzeczenia Sądu pierwszej instancji w części dotyczącej punktu pierwszego zasądzającego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 718,43 zł., punktu drugiego zasądzającego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.046,20 zł., punktu trzeciego zasądzającego od pozwanego na rzecz powoda łączną kwotę 1.618, 50 zł., punktu siódmego zasądzającego od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa — Sądu Rejonowego we Włocławku kwotę 1.184,00 zł. tytułem opłaty sądowej, od uiszczenia której został zwolniony powód oraz punktu ósmego nadającemu wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności, apelację wywiodła strona pozwana, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i wydanie postanowienia o odrzuceniu powództwa w zaskarżonej części lub przekazanie powództwa sędziemu komisarzowi oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania przed Sądem I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Apelujący podniósł następujące zarzuty: 1/ naruszenie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i niewydanie z urzędu postanowienia o zawieszeniu postępowania; 2/ naruszenie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez brak

odrzućenia pozwu lub nieprzekazanie pozwu sędziemu komisarzowi w związku z niedopuszczalnością drogi sądowej; 3/ naruszenia art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez brak odrzućenia pozwu w związku z powagą rzeczy osądzonej; 4/ naruszenia art. 145 i art. 263 Prawa upadłościowego i naprawczego poprzez ich niezastosowanie i błędne przyjęcie, że dochodzone wierzytelności mogą być przedmiotem postępowania cywilnego.

W uzasadnieniu apelacji wskazano, iż Sąd I instancji całkowicie pominął brzmienie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. Na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego (...)w P., XI Wydział Gospodarczy do Spraw Upadłościowych i Naprawczych z dnia 13 września 2012 roku, sygn. akt XI GUp (...)pozwana spółka została postawiona w stan upadłości likwidacyjnej. Zgodnie z art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. sąd zawiesza postępowanie z urzędu jeżeli postępowanie dotyczy masy upadłości i ogłoszono upadłość z możliwością zawarcia układu, a strona pozbawiona została prawa zarządu masą upadłości, albo ogłoszono upadłość obejmującą likwidację majątku strony. Sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie wyczerpuje, zdaniem pozwanego, treść cytowanego przepisu albowiem z uwagi na ogłoszenie upadłości likwidacyjnej pozwanej w toku niniejszego procesu istniała konieczność zawieszenia postępowania. Tymczasem Sąd I instancji pominął brzmienie powołanego przepisu i wbrew jego dyspozycji, pomimo zaistnienia owych przesłanek, powołanego przepisu nie zastosował, co miało istotny wpływ na wynik postępowania.

Nadto apelujący wskazał, iż zgodnie z art. 199 § 1 ust. 1 k.p.c. sąd odrzuci pozew jeżeli droga sądowa jest niedopuszczalna lub wystąpi powaga rzeczy osądzonej. W niniejszej sprawie jak stwierdzono wyżej postanowieniem Sądu Rejonowego (...)w P., XI Wydział Gospodarczy do Spraw Upadłościowych i Naprawczych z dnia 13 września 2012 roku, sygn. akt XI GUp (...) pozwana spółka została postawiona w stan upadłości likwidacyjnej. W tej sytuacji dalsze prowadzenie procesu lub innego postępowania nie jest dopuszczalne, zwłaszcza, że wyciąg z zatwierdzonej przez sędziego-komisarza listy wierzytelności stanowi z reguły (por. przepisy art. 264 ust. 1 i 4 oraz art. 265 PrUpN) tytuł egzekucyjny przeciwko upadłemu po zakończeniu lub umorzeniu postępowania upadłościowego (vide: S. Gurgul, Prawo upadłościowe i naprawcze. Komentarz. Wyd. 8, Warszawa 2011, komentarz do art. 145). Poszczególne przepisy Prawa upadłościowego przewidują odrębny tryb zaspokojenia wierzytelności z funduszu masy i w zasadzie nie przewidują możliwości ich zaspokojenia w trybie ogólnym postępowania sądowego. Z tego względu w zasadzie, jako nieprzewidziane w Prawie upadłościowym, nie jest dopuszczalne poszukiwanie w toku postępowania upadłościowego wierzytelności przeciwko syndykowi. Powołany wyżej autor komentarza stwierdza, iż powyższy pogląd potwierdza w szczególności art. 145 ust. 1 PrUpN, który zabrania dalszego prowadzenia przeciwko syndykowi powództwa o wierzytelność, wszczętego przed ogłoszeniem upadłości, dopóki nie nastąpiła odmowa uznania wierzytelności w postępowaniu upadłościowym. Gdyby ustawodawca uznawał za dopuszczalne wytoczenie po ogłoszeniu upadłości powództwa o wierzytelność przeciwko syndykowi, to nie zakazywałby dalszego prowadzenia po jej ogłoszeniu takiego powództwa, wszczętego poprzednio, dopóki nie nastąpi odmowa uznania wierzytelności w trybie upadłościowym. Dalszym potwierdzeniem tego poglądu jest przepis art. 263 PrUpN, który zabrania wytoczenia powództwa przeciwko syndykowi nawet w razie odmowy uznania wierzytelności w postępowaniu upadłościowym. Konkludując wierzytelności ulegające zgłoszeniu do masy upadłości mogą być w czasie trwania upadłości dochodzone tylko w trybie przewidzianym w przepisach art. 236 i nast. PrUpN, a dopiero po zakończeniu postępowania upadłościowego - przeciwko samemu upadłemu.

W tej sytuacji, zdaniem pozwanego, uznać należy, że właściwym trybem postępowania dla dochodzenia należności powoda jest tryb przewidziany w Prawie upadłościowym i naprawczym, a nie proces cywilny, choć orzecznictwo Sądu Najwyższego w tym przedmiocie nie jest jednolite. W orzeczeniu z dnia 29 września 1967 r. I CR 100/67 (OSNCP 1968 z. 7 poz. 121) Sąd Najwyższy uznał, że mylne wybranie drogi procesu jest obraniem jedynie niewłaściwego trybu postępowania, nie zachodzi natomiast niedopuszczalność drogi sądowej. W rezultacie mylnie skierowany pozew sąd procesowy winien przekazać sędziemu - komisarzowi. Natomiast w uchwale z dnia 30 marca 1992 r., III CZP 22/92, Sąd Najwyższy przyjął, że zachodzi przejściowy brak drogi sądowej (art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c.), wobec czego pozew podlega odrzućeniu, chyba że wierzyciel w celu realizacji uprawnień wynikających z prawa upadłościowego, pomyłkowo tylko, wystąpi na drogę procesu. Wówczas wyjątkowo należy przekazać sprawę sędziemu - komisarzowi. Następnie w uchwale z dnia 25 sierpnia 1994 roku (I PZP (...)) Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, iż w przedmiotowej sytuacji nie zachodzi niedopuszczalność drogi sądowej, a jedynie niewłaściwość trybu

rozpoznania sprawy w drodze procesu cywilnego, co w świetle art. 201 k.p.c. uzasadnia przekazanie sprawy sędziemu - komisarzowi do rozpoznania we właściwym trybie postępowania upadłościowego. Rzeczą syndyka upadłości i sędziego - komisarza będzie dopilnowanie, aby w rezultacie przekazania sprawy ta sama wierzytelność nie uległa dwukrotnemu zaspokojeniu. Można tego uniknąć, jeżeli sędzia - komisarz, podobnie jak w sytuacji, kiedy wierzyciel zgłasza ponownie tę samą wierzytelność bezpośrednio sędziemu - komisarzowi, odrzuci ponowny wniosek w zakresie objętym pierwszym wnioskiem.

W tym świetle zasadny jest wniosek o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i odrzucenie powództwa względnie przekazanie sprawy w tym zakresie sędziemu —komisarzowi.

Jednocześnie wierzytelność objęta zaskarżoną częścią wyroku została w całości uznana, uwzględniona z urzędu przez pozwanego Syndyka Masy Upadłości i wciągnięta na listę wierzytelności przekazaną sędziemu komisarzowi w dniu 6 lutego 2013 roku (poz. 2116). Obwieszczenie i ogłoszenie w tej sprawie zostało zamieszczone w Monitorze Sądowym i Gospodarczym w dniu (...)2013 roku, zatem uprawomocniło się w dacie 20 marca 2013 roku. Wyciąg z ustalonej listy wierzytelności jest tytułem egzekucyjnym przeciwko upadłemu (przepisy art. 264 ust. 1 i art. 296 PrUpN, a także treść post. SN z 23.2.2001 r., II CKN 393/00, OSNC 2001, Nr 11, poz. 162). Powód może zatem uzyskać pełne zaspokojenie już w toku postępowania upadłościowego. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 1996r. (I PKN 34/96) prawomocne uznanie wierzytelności w postępowaniu upadłościowym wywiera taki sam skutek jak prawomocne osądzenie sprawy (art. 170 Prawa upadłościowego i 199 § 1 pkt 2 KPC.) Roszczenie o ekwiwalent pieniężny za nie wykorzystany urlop, bez względu na to, czy chodzi o urlop bieżący czy zaległy, staje się wymagalne w dacie rozwiązania stosunku pracy. Jeżeli następuje to po ogłoszeniu upadłości pracodawcy, a wierzytelność ta nie została z urzędu uwzględniona w projekcie listy wierzytelności na podstawie art. 7a ust. 5 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy..., pracownik może jej dochodzić w procesie. W tym świetle uwzględnienie roszczeń powoda w postępowaniu upadłościowym zmierza do zaspokojenia wierzytelności ma więc takie same skutki jak prawomocne osądzenie sprawy. Zatem w zakresie w jakim wierzytelność dochodzona przez powoda została prawomocnie uznana w postępowaniu upadłościowym zachodzi powaga rzeczy osądzonej, która zgodnie z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. powinna prowadzić do odrzucenia pozwu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej zasługuje na uwzględnienie w stopniu skutkującym podjęciem drugoinstancyjnego rozstrzygnięcia w oparciu o art. 386 § 3 k.p.c., tj. w postaci uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania. Przedmiotowa konstatacja nie oznacza jednak, że zarzuty apelacyjne strony skarżącej należy sklasyfikować jako zasadne w całości.

Przede wszystkim trzeba jednak w tym miejscu podnieść, iż z uwagi na treść zarzutów apelacyjnych, a także przedmiot rozpoznania i rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, na etapie postępowania apelacyjnego stwierdzono potrzebę uzupełnienia materiału dowodowego zgromadzonego na etapie postępowania pierwszo instancyjnego i dopełnienie ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego poprzez stwierdzenie, że na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego (...)w P., XI Wydział Gospodarczy do Spraw Upadłościowych i Naprawczych z dnia 13 września 2012 roku, sygn. akt XI GUp (...)pozwana spółka została postawiona w stan upadłości likwidacyjnej (vide kopia postanowienia Sądu Rejonowego (...)w P., XI Wydział Gospodarczy do Spraw Upadłościowych i Naprawczych z dnia 13 września 2012 roku, sygn. akt XI GUp (...)k.-55), a także, iż wierzytelność objęta zaskarżoną częścią wyroku została w całości uznana i uwzględniona z urzędu przez pozwanego Syndyka Masy Upadłości i w konsekwencji wciągnięta na listę wierzytelności przekazaną sędziemu komisarzowi w dniu 6 lutego 2013 roku, a obwieszczenie i ogłoszenie w tej sprawie zostało zamieszczone w Monitorze Sądowym i Gospodarczym w dniu (...) 2013 roku(vide kopia listy wierzytelności k.-56, ogłoszenie o przekazaniu listy wierzytelności zamieszczone w MSiG k.-57, zestawienie uznanej przez Syndyka Masy Upadłości wierzytelności B. M.k.-72). W tym kontekście należy mieć na uwadze, że w obowiązującym schemacie postępowania cywilnego, do którego zalicza się niniejsze, zasada aktualności orzeczenia sądowego, wynikająca implícite z treści art. 316 § 1 k.p.c., odnoszącego się *expressis verbis* do postępowania pierwszoinstancyjnego, a recypowanym w postępowaniu drugoinstancyjnym na mocy art. 391 § 1 k.p.c., ma zastosowanie do sądów obu instancji

(instancja odwoławcza jest tu przede wszystkim sądem merytorycznym, a nie tylko kontrolnym; vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2006 r., II CSK 153/05, Lex, nr 192012).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, które choć znane były już stronie pozwanej przed rozprawą w dniu 26 marca 2013 roku lecz nie zostały wówczas ujawnione (po raz pierwszy strona pozwana powołuje się na przedmiotowe ustalenia regulujące status prawny dochodzonej przez powoda wierzytelności w apelacji), a także fakt, iż pozew w niniejszej sprawie wpłynął do Sądu Rejonowego we Włocławku w dniu 23 listopada 2012 roku należy stwierdzić, iż jakkolwiek zarzuty apelacyjne w przeważającej części nie znajdują uzasadnionych podstaw, to zaskarżony wyrok nie może się ostać.

Po pierwsze trzeba stwierdzić, iż z dniem ogłoszenia upadłości majątek upadłego staje się masą upadłości. W jej skład wchodzi majątek należący do dłużnika w dniu ogłoszenia upadłości i nabyty w toku postępowania upadłościowego z wyjątkiem składników wymienionych w art. 62 i nast. ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo Upadłościowe i Naprawcze (tekst jednolity z dnia 28 czerwca 2012 roku Dz.U. z 2012 roku, poz. 1112 ze zm.). Jeżeli ogłoszono upadłość obejmującą likwidację majątku upadłego, upadły traci prawo zarządu majątkiem oraz możliwość korzystania z niego (art. 75 ust. 1 PrUpN). O tym jak kształtuje się pod względem podmiotowym postępowanie sądowe w razie ogłoszenia upadłości obejmującej likwidację majątku upadłego stanowi art. 144 PrUpN, mający charakter normy procesowej. Z dniem ogłoszenia upadłości upadły traci legitymację do występowania w sprawach dotyczących masy, pozostaje natomiast stroną w znaczeniu materialnoprawnym, jako podmiot stosunku prawnego, z którego wyniknął spór. Brak legitymacji formalnej upadłego nie jest równoznaczny z brakiem po jego stronie zdolności prawnej, tj. zdolności bycia podmiotem praw i obowiązków. Skutki ogłoszenia upadłości dotyczą sfery jego zdolności do czynności prawnych. Zgodnie z cyt. przepisem art. 144, postępowania sądowe i administracyjne dotyczące masy upadłości mogą być wszczęte i dalej prowadzone jedynie przez syndyka i przeciw niemu. Postępowania sądowe syndyk prowadzi na rzecz upadłego, lecz w imieniu własnym. Świadczenia dochodzone przez syndyka lub przeciwko niemu podlegają zasądzeniu na rzecz lub od upadłego. Podstawienie procesowe syndyka w miejsce upadłego jest podstawieniem bezwzględny, przy którym legitymację procesową ma tylko podmiot podstawiony. Podstawienie syndyka odnosi się tylko do postępowań dotyczących masy upadłości. Postępowanie w niniejszej sprawie ze względu na jego przedmiot i biorąc pod uwagę wpływ, jaki jego ewentualny wynik mógłby mieć na stan masy upadłości, mieści się w hipotezie art. 144 PrUpN. Powinno więc toczyć się nie przeciwko upadłemu, lecz przeciwko syndykowi. Z dniem ogłoszenia upadłości likwidacyjnej wyłącznym trybem dochodzenia wierzytelności upadłościowych staje się postępowanie upadłościowe. Wierzytelności te powinny być zgłoszone przez wierzyciela sędziemu komisarzowi. Proces cywilny o nie jest co do zasady niedopuszczalny, z wyjątkiem sytuacji określonej w art. 145 ust. 1 PrUpN gdy postępowanie sądowe zostało wszczęte przed ogłoszeniem upadłości pozwanego, a w postępowaniu upadłościowym odmówiono ich umieszczenia na liście wierzytelności (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 roku, III CSK 244/08). W tym kontekście trzeba podkreślić, iż niniejszej sprawie powód złożył pozew do Sądu Rejonowego we Włocławku w dniu 23 listopada 2012 roku tj. przed sporządzeniem listy wierzytelności uwzględniającej w całości wierzytelności objęte zaskarżoną częścią wyroku. W konsekwencji proces cywilny w dniu złożenia pozwu był, zdaniem Sądu Okręgowego, generalnie dopuszczalny. Nie ma więc uzasadnienia zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez brak odrzucenia pozwu z tytułu niedopuszczalności drogi sądowej.

Po drugie należy zauważyć, iż choć w istocie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. obliguje sąd do zawieszenia postępowanie z urzędu jeżeli postępowanie dotyczy masy upadłości i ogłoszono upadłość z możliwością zawarcia układu, a strona pozbawiona została prawa zarządu masą upadłości, albo ogłoszono upadłość obejmującą likwidację majątku strony, to jednak cytowany przepis znajduje zastosowanie li tylko w przypadku sytuacji, gdy do ogłoszenia upadłości dochodzi w trakcie trwania postępowania jurysdykcyjnego, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Jak wskazano to wyżej postanowieniem Sądu Rejonowego (...) w P.z dnia 13 września 2012 roku pozwana spółka została postawiona w stan upadłości likwidacyjnej, a pozew wpłynął do Sądu Rejonowego we Włocławku w dniu 23 listopada 2012 roku, ergo już po postawieniu pozwanej spółki w stan upadłości likwidacyjnej. W tym kontekście trzeba dodać, iż art. 174 ust. 4 k.p.c. przewiduje w sytuacji ogłoszenia upadłości w trakcie trwania postępowania jurysdykcyjnego zawiadomienie syndyka, który może wstąpić do procesu. Nadto przepis art. 180 § 1 pkt 5 k.p.c. przewiduje, że sąd postanowi podjąć zawieszono

postępowanie z urzędu, gdy ustanie przyczyna zawieszenia w razie ogłoszenia upadłości strony – z chwilą zgłoszenia się lub wskazania syndyka albo zarządcy masy upadłości, a jeżeli syndyk albo zarządca może odmówić wstąpienia do postępowania – z chwilą złożenia przez niego oświadczenia; w przypadku odmowy wstąpienia syndyka lub zarządcy masy upadłości postępowanie podejmuje z udziałem upadłego. Z analizy powyższych uregulowań wynika zatem, że w przypadku ogłoszenia upadłości w toku postępowania jego zawieszenie jest konieczne ale później może się toczyć z udziałem syndyka, co dalej nasuwa wniosek, że może się ono toczyć jeżeli zostało wytoczone przeciwko syndykowi. Ma to miejsce w niniejszej sprawie, albowiem pozew został już pierwotnie skierowany prawidłowo przeciwko syndykowi jako stronie pozwanej. Zarzut apelującego dotyczący naruszenia przepisu art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. jest więc całkowicie chybiony.

Po trzecie trzeba dodać, iż wbrew twierdzeniom pozwanego zawartym w apelacji, postępowanie upadłościowe nie stanowi sprawy w toku w rozumieniu art. 192 k.p.c. i 199 § 1 pkt 2 k.p.c., gdyż jego celem nie jest rozstrzygnięcie o danym roszczeniu, lecz zaspokojenie wierzycieli. Z uwagi na specyfikę postępowania upadłościowego, w którym zgłoszenie wierzytelności ma charakter egzekucyjny a nie rozpoznawczy zapadłe w toku postępowania zmierzającego do ustalenia listy wierzytelności rozstrzygnięcia w przedmiocie wierzytelności, tj. jej uznanie lub odmowa uznania nie mają waloru rzeczy osądzonej i mogą być kwestionowane we właściwy sposób, z reguły w drodze procesu (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., V CSK 74/05, uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2007 r., OSNC rok 2007, nr 11, poz. 162 oraz dalsze powołane w nim orzeczenia). Niezasadny jest tym samym zarzut skarżącego o naruszeniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez brak odrzucenia pozwu w związku z powagą rzeczy osądzonej czy stanem sprawy w toku.

Słusznie natomiast wskazuje pozwany w apelacji, iż stanowiska w judykaturze co do dalszego toku postępowania w takiej sytuacji są podzielone. Część orzecznictwa Sądu Najwyższego jak i komentatorów wskazuje na konieczność przekazania pozwu w takiej sytuacji sędziemu komisarzowi, ponieważ właściwym trybem postępowania w razie ogłoszenia upadłości dłużnika jest tryb postępowania upadłościowego. Przyjmuje się jednocześnie, że złożenie pozwu przeciwko upadłemu, czyli obranie drogi procesu cywilnego należy traktować jako mylne obranie przez stronę powodową niewłaściwego trybu postępowania. W takiej sytuacji sąd winien przekazać pozew do postępowania we właściwym trybie czyli sędziemu komisarzowi (zob. wyrok SN z 29 września 1967 r. I CR 100/67, OSNCP 1968/7/121; uzasadnienie uchwały SN z 30 marca 1992r. III CZP 22/92, OSNC 1992/11/188 LEX 3779). Są też stanowiska, zgodnie z którymi postępowanie nie może się toczyć w ogóle i pozew winien być odrzucony, co jednak wydaje się w świetle wcześniejszych rozważań za nieprzekonujące. Wreszcie prezentuje się także stanowisko, że postępowanie w takim przypadku winno być umorzone (tak: Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 lutego 2001r. w sprawie II CKN 393/00, OSNC 2001/11/162, LEX 47589).

Sąd Okręgowy we Włocławku doszedł do przekonania, iż dla sposobu rozstrzygnięcia rozpatrywanej sprawy zasadnicze znaczenie ma fakt, iż wierzytelność objęta zaskarżoną częścią wyroku została w całości uznana i uwzględniona przez pozwanego Syndyka Masy Upadłości i w konsekwencji z urzędu wciągnięta na listę wierzytelności przekazaną sędziemu komisarzowi w dniu 6 lutego 2013 roku. Obwieszczenie i ogłoszenie w tej sprawie zostało zamieszczone w Monitorze Sądowym i Gospodarczym w dniu(...)2013 roku, co nie podlega sporowi.

W związku z powyższym należy podkreślić, iż w myśl art. 264 ust. 1 i art. 296 ustawy Prawo Upadłościowe i Naprawcze wyciąg z ustalonej listy wierzytelności jest tytułem egzekucyjnym przeciwko upadłemu. A jak już wskazano wyżej wierzytelność objęta zaskarżoną częścią wyroku została w całości uznana i uwzględniona z urzędu przez pozwanego Syndyka Masy Upadłości i w konsekwencji wciągnięta na listę wierzytelności przekazaną sędziemu komisarzowi. W rozpoznawanej sprawie zatem niezaspokojone dotychczas roszczenia powoda są w całości pod ochroną prawną i będą zaspokojone w trakcie postępowania upadłościowego w kolejności wynikającej z treści art. 342 PrUpN (kategoria druga należności podlegających zaspokojeniu z funduszków masy upadłości). W razie nieuzyskania zaspokojenia, czy też zaspokojeniu częściowym, po zakończeniu lub umorzeniu postępowania upadłościowego wyciąg z zatwierdzonej przez sędziego-komisarza listy wierzytelności, zawierający oznaczenie wierzytelności oraz sumy otrzymanej na jej poczet przez wierzyciela, jest tytułem egzekucyjnym przeciwko upadłemu.

Powyższe zaś oznacza, że uznanie przez syndyka dochodzonych należności i uwzględnienie ich (z urzędu) na liście wierzytelności powoduje, że merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy w postępowaniu cywilnym doprowadziłoby do tego, że powód dysponowałby dwoma tytułami egzekucyjnymi przeciwko pozwanemu, dotyczącymi tej samej należności, co nie powinno mieć miejsca. Z wskazanego wyżej postanowienia SN w sprawie II CKN 393/00 wynika, że wydanie orzeczenia w takiej sytuacji byłoby niedopuszczalne, a taka sytuacja nakłada na sąd obowiązek wydania postanowienia o umorzeniu postępowania na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. Zdaniem Sądu Okręgowego należy jednakże przyjąć, że wydanie orzeczenia merytorycznego stało się zbędne, z uwagi na fakt, iż częściowo roszczenia powoda zostały zaspokojone i co do nich powód cofnął pozew, a częściowo uwzględnione na liście wierzytelności. Niedopuszczalność wydania wyroku miałyby zaś miejsce w sytuacji, w gdy doszłoby do następczego braku przesłanki procesowej warunkującej dopuszczalność procesu (a więc co do zasady wymienionych w art. 199 k.p.c.), podczas gdy pierwotny brak tychże przesłanek procesowych uzasadnia odrzucenie pozwu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, dzieląc ostatnio prezentowane stanowisko Sądu Najwyższego, orzekł jak w pkt 1 wyroku na mocy art. 386 § 3 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c.

Na mocy art. 102 k.p.c. Sąd Okręgowy nie obciążył powoda kosztami postępowania, albowiem jak już wspomniano wyżej samo postępowanie było konsekwencją *sui generis* nieelojalności procesowej strony pozwanej, reprezentowanej przez fachowego pełnomocnika, która dopiero na etapie postępowania apelacyjnego ujawniła fakt, iż wierzytelność objęta zaskarżoną częścią wyroku została w całości uznana i uwzględniona z urzędu przez pozwanego Syndyka Masy Upadłości i w konsekwencji wciągnięta na listę wierzytelności. Powód, były pracownik upadłego, jako strona oczywiście słabsza ekonomicznie od strony pozwanej, nie reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, nie może być obciążony finansowo konsekwencjami przegranej sprawy, jak należy, w takich okolicznościach, interpretować umorzenie postępowania.